

GAZETA LWOWSKA

WYCHODZI KAŻDEGO POWSZEDNIEGO DNIA POPOŁUDNIU

<p>Ceny prenumeraty: We Lwowie bez doręczenia do domu . . . mies. zł. 2—, kwart. 6— z dostawą do domu . . . mies. zł. 2 40, kwart. 7— Na prowincji z przesyłką pocztową . . . mies. zł. 2 40, kwart. 7— Zagranicą mies. zł. 5—, kwart. 15—</p>	<p>Numer telefonu REDAKCJI I ADMINISTRACJI 221-17. Konto PKO Lwów № 504.044.</p>	<p>ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: LWÓW, UL. ZIMOROWICZA 15 I. p. Listy należy frankować. — Reklamacje otwarte wolne od opłaty. Rękopisów nadesłanych nie zwraca się.</p>	<p>CENA NUMERU 10 gr.</p>	<p>Ceny ogłoszeń: Za 1 wiersz millimetr. (6/8 cm. szer.) w zwykłych ogłoszeniach gr. 20, w nadesłanym i w nekrologach gr. 30, w kronice, repertuar, dział gospodarczy, paski w tekście gr. 10, pod nagłówkiem na pierwszej stronie zł. 1—, Tabelaaryczne o 80 proc. drożej. Za jedno słowo w drobnych ogłoszeniach gr. 10, kupon i sprzedaż słowo gr. 12, matrymonialne, korespondencje prywatne słowo gr. 20, dla poszukujących pracy gr. 10. Z zastrzeżeniem miejsc 25 proc. Zagraniczne o 50 proc. drożej.</p>
---	---	---	--	---

WALKA O CENY. II.

Wysokość cen działa paraliżująco nie tylko na rynku wewnętrznym. Stawia ona również i hamulec dla wozu naszych towarów zagranicę. By móc konkurować na rynku eksportowym, trzeba dawać towar co najmniej tak tani, jak daje zagranica. W przeciwnym razie jest się poza nawiasem możliwości sprzedaży. I faktem jest, że nadmierne ceny uniemożliwiają nam często konkurencję na rynku światowym.

Fala obniżki cen musi się potoczyć w głąb i w szerz. Musi dotrzeć do spóżywcy i ułatwić mu życie. Trzeba, aby tym, którzy nie widzą konieczności dobrowolnego dostosowania się do faktu obniżki węgla i żelaza, cukru i papieru otworzono oczy. Tym, którzy są głusi na apel Rządu i na wołania świata pracy, powiedziano, że niemożliwe są już więcej manipulacje i kruszki, unicestwiająca wielkie cele obniżenia kosztów utrzymania rodzin pracowniczych. Trzeba im wkońcu powtężyć, by do zmienionych wskaźników cen surowców i produktów podstawowych zastosowali się we własnym interesie. Bo potaniecie jest najważniejszym warunkiem zwiększenia obrotów. Niskie ceny to zwielokrotnienie sprzedaży.

Nadmierne ceny — to przekleństwo, ciężące na naszym życiu gospodarczym, odstrasżające spóżywcę krajowego i paraliżujące wymianę towarową na zewnątrz. W ciągu pięciu lat ostatnich zużyły się i uległy zniszczeniu sprzęty domowe i narzędzia pracy. Nabycie ich stało się koniecznością. Ale wciąż stoi temu na przeszkodzie barjera w postaci wysokich cen. Trzeba, aby ta barjera runęła. Trzeba, by hasłem dnia stały się niskie ceny. One są jedynym warunkiem większych obrotów gospodarczych, wzrostu spóżywania, ożywienia produkcji, zwiększenia możliwości eksportowych Polski, wzrostu zatrudnienia bezrobotnych, rozbudowy gospodarczej kraju, lepszej przyszłości naszego gospodarstwa.

Mamy już przejawy zrozumienia tego doniosłego zagadnienia w sferach organizacyjnych przemysłu, handlu i rzemiosła. Ale trzeba, aby to zrozumienie dotarło też do tych setek tysięcy punktów sprzedażnych, rozsianych po całym kraju, do sklepu na głównej ulicy miasta i do sklepiku na przedmieściu czy na wsi. Musi się rozpocząć indywidualna akcja każdego sprzedawcy. Muszą w oknach sklepów ukazać się wywieszki, podające do wiadomości, że towar potaniał, wskazujące na nowe ceny i zachęcające do zakupów.

Akcja Rządu dała wyniki. Zostały obniżone ceny na najważniejsze artykuły pierwszej potrzeby. Istnieją dziś odpowiednie warunki, by i cały szereg innych artykułów został w swych cenach obniżony. Teraz właśnie rozpocząć się musi dodatnia działalność wymiany towarowej. Bo tylko aparat wymiany t. j. handel zadecyduje, czy cała akcja Rządu racjonalnej obniżki cen zbliży się do społeczeństwa i czy społeczeństwo odczuje naprawdę całą tę falę niskich cen.

Obserwując sytuację na rynku, stwierdzić należy, że fala obniżki cen napotyka jeszcze tu i ówdzie na opory. Czasem ze strony skartelizowanego przemysłu, czasem ze strony kupieckiego, które uważa kalkulacje niższych cen, przeprowadzone przez Rząd, za niemożliwe do przyjęcia dla siebie.

Składanie życzeń Panu Prezydentowi R. P.

Warszawa, 2. I. (PAT.) Zgodnie z przyjętym zwyczajem, Pan Prezydent Rzeczypospolitej przyjmował życzenia z okazji Nowego Roku dnia 1 stycznia na Zamku królewskim.

O godz. 10 rano składali życzenia a apartamentach prywatnych: personel kancelarii cywilnej i wojskowej oraz protokół dyplomatyczny, o godz. 10 min. 30 p. Prezes Rady ministrów. — Następnie pan Prezydent przyjął życzenia od Generalnego Inspektora sił zbrojnych, poczem życzenia złożyli członkowie Rządu.

Zaraz potem Pan Prezydent Rzplitej w otoczeniu p. Premiera i Generalnego Inspektora sił zbrojnych, członków rządu, kancelarii cywilnej, gabinetu wojskowego i protokołu dyplomatycznego udał się do kaplicy zamkowej, gdzie ks. dr. Humpola odprawił Mszę św. Po zakończeniu ceremonii religijnej, Pan Prezydent Rzplitej udał się do sali marmurowej.

Tymczasem przez „schody senatorskie” i galerję, prowadzącą od nich do sali Batorego, wchodzili na zamek: JE. ks. Kardynał Kakowski, Arcybiskup metropolita warszawski, Marszałkowie Sejmu i Senatu, dygnitarze państwowi i Korpus dyplomatyczny w komplecie w galowych mundurach. Oddział kompanji zamkowej oddawał honory wojskowe w galerji. Pan Prezydent Rzplitej przyjął nasamprzód w sali marmurowej na osobnych audjencjach JE. ks. Kardynała panów Marszałków Sejmu i Senatu, oraz panów Prezesów Najwyższej Izby Kontroli Państwa, Sądu Najwyższego i Trybunału Administracyjnego, poczem o godz. 11.30, poprzedzony przez dyrektora protokołu, w towarzystwie Prezesa Rady ministrów i Ministra spraw zagranicznych i otoczony członkami kancelarii cywilnej i gabi-

netu wojskowego, wszedł do sali rycerskiej, gdzie był już zgromadzony cały Korpus dyplomatyczny.

PRZEMÓWIENIE NUNCJUSZA APOSTOLSKIEGO.

Mgr. Kardynał Marmaggi, nuncjusz apostolski wygłosił następujące przemówienie:

Panie Prezydencie! Już po raz ósmy jako dziekan Korpusu dyplomatycznego w Warszawie, mam wielki zaszczyt i prawdziwą przyjemność życzyć Waszej Ekscelencji pomyślnego Nowego Roku, tak w imieniu monarchów i głów państwa, których reprezentujemy, jak również i w naszym własnym.

W naszych myślach i w naszych sercach życzymy panu, Panie Prezydencie, szczęścia osobistego, jak również pańskiemu godnemu rządowi.

Rok ubiegły pozostał smutnym rokiem w historii nowej Polski, ponieważ szlachetny naród polski w roku tym stracił jednego z największych swych Synów. Wszystkie mocarstwa, które tutaj reprezentujemy, skłoniły głowy razem z Panem przed trumną Marszałka Piłsudskiego. Polska, jak potężne drzewo pochyliła się aż do ziemi pod naporem burzy i zdawało się, że zostanie złamana, lecz, oto nagle, mogliśmy stwierdzić z podziwem, że, tracąc najścislijszy swój konar, podniosła się do góry, ufną, i odnalazła w swej tysiącletniej duszy, w swej wierze i w swej wartości niezbędne soki żywotne, które — życzymy — oby były jaknajobfitsze. Podstawą życia, jak wiadomo, jest praca i wysiłek, które stanowią o postępie i zasłudze. Prawda, sprawiedliwość i pokój, stanowią o pokoju ducha w różnych dążeniach, lecz zwycięstwo może być osiągnięte tylko przez wysiłek naszej in-

teligencji, a przede wszystkim przez naszą dobrą wolę.

Przypominamy sobie tutaj, nie bez wzruszającego zadowolenia, że rok ubiegły rozpoczął się wspaniałym triumfem idei pokoju i braterskiej współpracy narodów w rozwiązaniu zagadnienia Zagłębia Saary. Rok ten był następnie świadkiem porozumienia dwóch narodów, które zbrodnia marsylska przeciwstawiła jeden drugiemu.

Jeśli idzie o Polskę, byliśmy świadkami szczęśliwego załatwienia spraw pomiędzy Polską a wolnym miastem Gdańskiem dzięki głównie duchowi umiarkowania oraz dążeniom obu stron do stworzenia dobrosąsiedzkich stosunków. W przeciwieństwie, w dalekiej Ameryce konflikt o Chaco groził ponownym wybuchem (obecnie szczęśliwie zażegnanym). Istniały również groźby wojen i zatargów, które mogły poważnie zakłócić pokój Europy, tego wspaniałego ogniska cywilizacji i wszelkiego postępu.

W tej chwili pytamy się siebie szczerze, czy możemy naprawdę wierzyć, ażeby gorące wezwania anioła, zwiastującego „pokój ludziom dobrej woli”, mogły pozostać długo, mimo szlachetnych wysiłków, bez odpowiedzi. Tymczasem dostojny głos zalecał niedawno sposób układu tak upragnionego, jakli jedynie, być może, jest możliwy, wzywając do „honorowego i godnego pokoju, opartego na prawie i poszanowaniu prawa”. Najlepszym pokojem jest taki pokój, który powstaje z zespolenia dobrej woli, i stwarza podstawy zaufania i współpracy, a nie taki, który stwarza zwycięzców i zwyciężonych i przyczynia się do utrwalenia przekleństwa nienawiści. Ponieważ narody chcą żyć, pracować i rozwijać się, nie waham się ogłosić słowa miłości, tego słowa wzniesłego i świętego, jako przykazania Bożego. Trzeba, ażeby ludzie nie walczyli między sobą o życie i o swe dobro, lecz raczej współpracowali ze sobą nad stworzeniem warunków rozsądnego korzystania z darów bez krzywdy innych.

Oto uczucia, jakie mnie dzisiaj ożywiają i zapomocą których usiłowałem w swem przemówieniu wyrazić moje i moich drogich kolegów życzenia. Są to podarki duchowe, które pragnęmy ofiarować Panu, Panie Prezydencie, dla pańskiego większego szczęścia oraz dla pomyślności miasta Warszawy, która przyjmuje nas tak gościnnie, jak również dla szczęśliwości i chwalebności całego szlachetnego Narodu polskiego.

ODPOWIEDZ PANA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ.

Pan Prezydent Rzplitej odpowiedział na powyższe przemówienie następującymi słowami:

Księżu Nuncjuszu! Dziękując Waszej Eminencji za serdeczne wyrazy, w których zechciała wyrazić uczucia i życzenia panujących i szefów rządów, jakoteż ich godnych przedstawicieli, akredytowanych w Warszawie, pragnę prosić, by raczyła być wyrazicielem moich najgorętszych życzeń szczęścia osobistego dla ich wysokich i świętych mocodawców i pomyślności dla ich krajów. Z wielkiem zadowoleniem wysłuchałem tak słusznej oceny przez Waszą Eminencję pozytywnych rezultatów polityki Polski w ciągu roku ubiegłego.

Rok ten zaznaczył się, jak Wasza (Dalszy ciąg na stronie 2-giej).

Koncentracja wojsk włoskich.

Paryż, 2. I. (PAT.) Korespondent „Echo de Paris” donosi z Aten, iż Włosi dokonali na wyspach Dodekanezu poważnej koncentracji wojsk, których siła równa się prawie ogólnej liczbie efektywów angielskich w Egipcie. Na wyspach Rodos i Leros skoncentrowano 50 tys. żołnierzy. Na Rodos Włosi dysponują pozatem 80 dztałami. W związku z koncentracją wojsk włoskich można zauważyć znaczny ruch wojsk tureckich na wybrzeżu Anatolji, położonej naprzeciw Dodekanezu. Włosi powiększają również znacznie liczbę okrętów wojennych

stacjonowanych w Dodekanezie. O ile w listopadzie Włosi dysponowali w tamtych stronach tylko dwoma krążownikami, 12 kontrtorpedowcami i 8 łodziami podwodnymi, o tyle obecnie znajdują się tam już 4 krążowniki, 17 kontrtorpedowców i 12 łodzi podwodnych. Równocześnie zgromadzono w Dodekanezie również 900 pilotów i 250 samolotów. Włosi wybudowali wreszcie trzy radjostacje i przygotowali pozycje dla artylerji na Patmos, Rodos i Leros, gdzie również zamknięto minami wejście do portów.

Te tarcia i sprzeciwy muszą się ułożyć i wyjaśnić. Chwilowe przykrości obniżki pokryje wzmozona konsumpcja. Pozorne straty w pierwszej chwili ustąpią na rzecz zwielokrotnienia sprzedaży.

Idzie tu jeszcze o jedno. Dla każdego, kto chociaż trochę zastanawia się nad stosunkami społecznymi i nad konsekwencjami na przyszłość, wynikającymi z sytuacji obecnej, jasnym jest, że obecny poziom zarobków robotniczych jest już tak niski, że o jakimkolwiek dalszym ich obniżaniu mowy być nie może. To też obecna akcja w kierunku obniżki cen w żadnym wypadku nie może spaść na barki robotnic-

ków. Przeciwstawić się temu energicznie muszą Inspektorzy pracy w myśl dyrektyw Ministerstwa Opieki Społecznej.

Kto nie rozumie obecnie przeżywanego momentu, kto nie bierze udziału w rozgrywającej się walce, kto nie rozumie, że ofiary być muszą i nie rozumie wyjątkowej doniosłości tych ofiar, ten nie dorósł do powagi obecnego momentu dziejowego. Ten jest wartościowo ujemny, o niskim poziomie umysłowości narodowego, moralnego i gospodarczego.

W bitwie, wydanej kryzysowi musi wziąć udział cały Naród. Wtedy ta bitwa będzie wygrana. Gd.

Zabójcy ministra Pierackiego przed sądem.

Dalsze przemówienie prokuratora Żeleńskiego.

W dalszym ciągu swych wyczerpujących wywodów, prokurator Żeleński przedstawił na podstawie przebiegu rozprawy w najdrobniejszych szczegółach winę poszczególnych oskarżonych. Wywody jego wywołały wielkie wrażenie wśród audytorjum.

We wtorek o godz. 17:ej, przewodniczący przerwał rozprawę do dziś godz. 10 rano.

DZISIEJSZA ROZPRAWA.

Warszawa, 2. I. (PAT.) Dzisiejsze posiedzenie sądu okręgowego w sprawie o zabójstwo ś. p. ministra Pierackiego rozpoczęło się o godz. 10.45.

W dalszym ciągu przemawia prokurator Żeleński, charakteryzując rolę poszczególnych oskarżonych.

Z EKRANU.

Dodek na froncie.

Realizator Michał Waszyński, produkcja polska (kino Apollo).

Widać odrazu, że film zrobiony jest pośpiesznie. Nawet zbyt pośpiesznie. Odbiło się to na wyrazistości pewnych fragmentów oraz na wykończeniu technicznym. Usterki takich czy owakich łatwo wyszukać można sporo. Ale w całości film robi miłe i pozytywne wrażenie. Przedewszystkiem treść trzyma się kupy, nie rozkleja się i to — jak zawsze w filmie — jest najważniejsze. Niektóre partie jak np. scena balu zostały ujęte wręcz doskonale. Po drugie: Dymśza, który w „Antku policmajstrze” sparafrazował po warszawsku „Rewizora” Gogolowego, tu znowu w stylu krakowskim prezentuje figurę niby Szwajki i niby kaprala Szczapy. Takie ukazanie wojny światowej na wesoło, a ponadto zaczepienie anegdoty o Legjony posiada odrazu swoją wagę. Ale przedewszystkiem kracaja Dymśza stwarza samorzutnie nowy punkt ciężkości filmu, ześrodkowany właśnie na jego kreacji aktorskiej. Jedyna w swoim rodzaju groteskowość aktorska Dymśzy, chociaż czasami przeciągnięta i nieudana (jak np. w „Wacusiu” lub „Paradzie rezerwistów”), jest zastanawiającym fenomenem artystycznym Zagraniczny znawca filmu, oglądając „Dodkę na froncie” zakląłby chyba na wady oprawy technicznej, ale napewno za jęłaby go kreacja Dymśzy, który wśród plejady aktorów-żoków ekranu stoi w jednym rzędzie z Keatonem, Lloydem i Cantorem. W Polsce jest wciąż niedoceniana, pozytywną siłą sztuki filmowej.

Reszta obsady filmu Waszyńskiego: Alicja Halama, Grosówna, Znicz, Grabowski, Cybulski — potrafi zadowolić i ucieszyć. A kto z Lwowian chce ujrzeć w tym filmie miłego naszego śpiewaka z chóru Eryana, Tadzia Jasłowskiego, łatwo go tam odnajdzie. bwl.

PREMJER SKŁADA ŻYCZENIA.

Warszawa, 2. I. (PAT.) We wtorek o godz. 14.20 Prezes Rady ministrów p. Marjan Zyndram Kościakowski odwiedził wszystkie biura Prezydium Rady ministrów, składając urzędni- kom życzenia noworoczne.

PROGNOZTYKI POGODY NA NOWY ROK U RYBAKÓW HELSKICH.

Rybacy półwyspu Helskiego zwracają baczną uwagę na stan pogody w dniu Nowego Roku, to samo czynią i gospodarze kaszubszy. O ile nad morzem dzień jest pochmurny, a morze ma odcień czarny, świadczy to, że połowy w Nowym Roku będą pomyślne, dzień słoneczny i ciepły nie wróży nic dobrego. Krąkanie wron od strony południowej wróży niepomyślne wiatry. Widok mew spacerujących nad brzegiem w Nowy Rok jest wróżbą pomyślną. Spotkanie baby na drodze — zapowiedź choroby. Rolnicy zaś wołają również, by dzień Nowego Roku był pochmurny, gdyż stanowi zapowiedź urodzajów oraz dobrej pogody.

Program radiowy.

Piątek, 3 stycznia.

Lwów. Godz. 6.30: Audycja poranna 11.57: Sygnał czasu. 12.05: Dziennik poledniowy. 12.15: Koncert. 13: Płyty. 13.35: Płyty. 15.15: Giełda. 15.30: Płyty. 16: Pogadanka dla chorych. 16.15: Orkiestra salo nowa. 16.45: „W klubie uliczników” transmisja dla dzieci. 17: Feljton. 17.20: Recital śpiewaczy. 17.50: Poradnik sportowy. 18: Koncert pow. 18.30: Skrzynka programowa. 18.45: Recital śpiewaczy. 19: Feljton. 19.20: Koncert reklamowy. 19.35: Wiadomości sportowe. 19.50: Biuro studjów rozmawia ze słuchaczami PR. 20: Koncert symfoniczny. 22.30: Muzyka taneczna.

Jeżeli chodzi o Łebeda, to jest on — podkreśla prokurator — bezpośrednim organizatorem zamachu na Ministra. Przygotowania do tego zamachu wszczął Łebed w Warszawie już w r. 1933 jako Dacko. Jest to fakt ustalony zarówno zeznaniami świadków, jak i ekspertyzami kaligraficznymi i innymi dowodami. Chociaż sam Łebed zaprzecza, jakoby był w Warszawie w roku 1933. Jego ówczesny pobyt w Warszawie miał na celu zapoznanie się z warunkami miejscowemu i wypatrzenie ofiary. Temi ofiarami mieli być ówczesny premier Janusz Jędrzejewicz i minister sprawiedliwości Michałowski. W r. 1934 Łebed przybywa do Warszawy po raz wtóry, zaopatrzonej w rewolwer, który dostarczył mu Pidahajny od Kaczmarek. Przybywa w towarzystwie Hnatkiwskiej jako pomocnicy, która ma ułatwić prowadzenie wywiadu. Łebed przybył do Warszawy 15 maja celem kontynuowania wywiadu w związku z projektowanym zamachem. O czynnościach jego wiemy z zeznań kelnera kawiarni „Euro-pejskiej”, gdzie był minister Pieracki, z zeznań policjanta, który go obserwował na ulicy w pobliżu ministerstwa spraw wewnętrznych i z zeznań szofera Koczyka. Wyjaśnienia, jakie podał Łebed, a także Hnatkiwska co do swego pobytu w Warszawie, są nie poważne i nie zasługują na wiarę. Łebed tłumaczył się, że przyjechał do Warszawy, aby tu przeczekać do meldunku do dnia „Święta morza”, kiedy to w tłumie łatwiej uda mu się wyjechać do Gdańska. Hnatkiwska towarzyszy Łebedowi niemal od samego je-

go przyjazdu do Warszawy aż do ucieczki.

W zeznaniach Łebeda i Hnatkiwskiej istnieją wielkie sprzeczności. Nie w wątpliwie utrzymywali oni kontakt w Warszawie z Maciejką, lecz największe sprzeczności zachodzą, gdy mówią oni o dniu zabójstwa Ministra t. j. o dniu 15 czerwca. O sprzecznościach tych prokurator na podstawie sporządzonego przez siebie zestawienia mówi obszernie, podkreślając zwłaszcza sprzeczności co do godzin już po zabójstwie Ministra. Zeznania obojga oskarżonych zgodne są tylko w tem, że rozstali się oni wówczas o godz. 3:ej popołudniu, t. j. o tej godzinie, kiedy minister Pieracki, kończąc urzędowanie, wyjeżdżał na obiad. Spotkanie Łebeda z Hnatkiwską późniejsze, nastąpić miało w parku Ujazdowskim między godz. 4 a 4 i pół. Tę lukę między rozstaniem się o godz. 3 a ponownym spotkaniem wypełnia zeznanie świadka Koczyka, który tak-sówką wioził Łebeda z ul. Solec na Tamkę t. j. miejsca w pobliżu trasy ucieczki Maciejki. Wyjazd tego dnia Łebeda i Hnatkiwskiej cechuje wielki pośpiech. I w szczegółach, dotyczących zarówno przyczyn wyjazdu, jak i miejsca, dokąd mieli jechać, uwydatnia się w zeznaniach obojga wielka sprzeczność.

Na tem prokurator wyczerpał swe wywody co do głównych oskarżonych, poczem przeszedł do omówienia winy tych, którzy ułatwili ucieczkę Maciejce.

Rozprawa trwa dalej.

Echa napadu na ambulans szwedzki.

Sztokholm, 2. I. (PAT.) Książę Karol, przewodniczący szwedzkiego Czerwonego Krzyża, zwołał na czwartek posiedzenie prezydium tej instytucji. Komunikat o zwołaniu tego posiedzenia podkreśla, że ostatnie informacje prasowe zdają się wskazywać, iż włoski atak lotniczy na ambulans szwedzki, miał charakter odmienny niż pierwotnie przypuszczano.

Zarząd Międzynarodowego Czerwonego Krzyża postanowił wysłać swego przedstawiciela w Abisynji dr. Junod na miejsce, w którym dokonano napad- ści lotniczej na ambulans szwedzki, celem udzielenia pomocy rannym i dokładnego zbadania całej sprawy.

W sprawie bombardowania ambulansu szwedzkiego w Abisynji nadchodzi najsprzeczniejsza wiadomość. Dzienniki poświęcają tej sprawie specjalne wydania. Korespondent „Stockholms Tidningen” w Berlinie roz- mawiał podobno osobiście przez telefon

z Mussolinim, który nie dawał wiary wiadomościom o bombardowaniu ambulansu i twierdził, że muszą one być fałszywe.

A JEDNAK PRAWDA.

Addis Abeba, 2. I. (PAT.) Tutejszy przedstawiciel Międzynarod. Czerwonego Krzyża oświadczył przedstawicielowi Reutersa, że w czasie bombardowania ambulansu szwedzkiego odniosło rany dwóch lekarzy Szwedów. Po- zatem 50 Abisyńczyków zostało zabitych a zgorą 50 odniosło rany.

WALKI W CZASIE ŚWIĄT.

Asmara, 2. I. (PAT.) W czasie świąt Bożego Narodzenia w rejonie Tembien toczyły się liczne walki, w czasie których obie strony poniosły znaczne straty. Po stronie włoskiej padło 44:ech żołnierzy włoskich i 8 tubylców, 12-tu białych i 2 czarnych żołnierzy odniosło rany.

ZWŁOKI SAMOBÓJCZYNI.

Wiedeń, 2. I. (PAT.) We wtorek rano zostały wyłowione z Dunaju koło Regensbrunn zwłoki hr. Marji Bernth-Schmerling, wiedeńskiej arystokratki i autorki operetki „Teodora”, która po 5 przedstawieniach zesłała z repertuaru. Jak wiadomo, autorka przed miesiącem zniknęła w tajemniczy sposób, przyczem istniały poszlaki, że popełniła ona samobójstwo, rozgoryczona niepowodzeniem swej operetki. Poszlaki te dzisiaj zostały potwierdzone.

ZNALEZIONO RĘKOPISY HEBRAJSKIE Z XIII I XIV w.

Prof. Billilli, który powrócił tu z Italią oznajmił, że w bibliotece Watykanu znalazł wiele cennych rękopisów hebrajskich, pochodzących z XIII i XIV w., a dotąd zupełnie nieznanych. Rękopisy te stanowią cenny materiał literacki i odsłaniają nieznaną złotą oś kres w literaturze hebrajskiej, podobny do okresu rozkwitu jej w Hiszpanji za czasów wielkiego poety Jehudy Halevy.

Katastrofa hydroplanu.

Londyn, 2. I. (PAT.) Angielski hydroplan komunikacyjny „City of Khar-toum” rozbił się w okolicy Aleksandrii. W katastrofie zginęło 12 osób. Samolot „City of Khartoum” kursował stale na linii Brindisi—Aleksandrija. Samolot przez cały czas porozumiewał się z pomocą radja z portem lotniczym. Ostatnia depesza zawiadomiała iż przygotowuje się do wodowania w porcie Aleksandrii. Lotnik wyszedł cało z katastrofy, trzech innych członków załogi zginęło.

ROSJA INTERWENUJE U LIGI NARODÓW.

Moskwa, 2. I. (PAT.) Tass donosi: Komisarjat spraw zagranicznych wysłosał do sekretarza generalnego Ligi Narodów pismo ze skargą na rząd urugwajski. Opierając się na paragrafie 2, artykułu 11 paktu Ligi Narodów, rząd sowiecki oskarża Urugwaj o pogwałcenie art. 12 paktu, które wyraziło się w zerwaniu stosunków dyplomatycznych bez uprzedniego poddania sporu pod rozstrzygnięcie trybunału arbitrażowego lub Rady Ligi Narodów.

POWODZIE W ANGLJI.

Londyn, 2. I. (PAT.) Powodzie w Anglii obejmują coraz większe obszary. Poziom wody na Tamizie pod Londynem jest wyższy od poziomu większości dzielnic i miasta. W okolicach Maidenhead i Windsoru zalane są wszystkie drogi. Park królewski w Windsorze znajduje się pod wodą. Na kilku linjach kolejowych ruch jest przerwany z powodu zalania torów.

TAJNA ORGANIZACJA PRZEMYSLANIA WALUT.

Rzym, 2. I. (PAT.) W Trieście policja wykryła tajną organizację, trudnią- cą się przemylem walut. Na czele tej organizacji, obejmującej 27 osób, a działającej na terenie całych Włoch, stali bankier Rocco oraz bracia Bolaffio, również właściciele banku. Bracia Bolaffio skazani zostali na półtora miliona lirów grzywny, zaś Rocco na 1,250.000 lirów. Banki zostały zamknięte, a wszystkich winnych skazano na zesłanie.

OGRANICZENIA DLA TURYSTÓW ZAGRANICZNYCH W ROSJI.

Paryż, 2. I. (PAT.) „Le Journal” donosi z Moskwy o nowych przepisach w stosunku do turystów zagranicznych. Przepisy te radykalnie ograniczają swobodę poruszania się cudzoziemców na terenie Związku sowieckiego. Nowy dekret przewiduje konieczność otrzymania przez cudzoziemca w ciągu 24 godzin po przybyciu na terytorjum Z. S. R. R. pozwolenia policyjnego na pobyt. W razie chęci zmiany miejsca pobytu cudzoziemiec również starać się musi o pozwolenie władz. Dekret zabrania również cudzoziemcom zwiedzania całego szeregu okręgów, jak północnej Syberji, rejonu murmańskiego i szeregu okolic Azji Środkowej.

WESOŁY SYLWESTER.

Nowy Jork, 2. I. (PAT.) Wieczór Sylwestrowy w Nowym Jorku obchodzony był niezwykle uroczysto i wesoło. Noc sylwestrowa przypominała najlepsze lata prosperity. Wszystkie restauracje były przepelnione. Przez Times-square przewalilo się około miliona ludzi. Prasa dzisiejsza podkreśla, że noc sylwestrowa miała o wiele weselszy i huczniejszy charakter, niż w latach ubiegłych.

PREZ. ROOSEVELT AUTOREM POWIEŚCI KRYMINALNEJ.

„Comodie” donosi z Hollywood, że prezydent Roosevelt napisał powieść kryminalną, którą odczytał gronie swych przyjaciół. Kilku młodych pisarzy zwróciło się do prezydenta o pozwolenie dokonania przez nich wspólnie przeróbki filmowej z jego powieści. Prezydent udzielił swej zgody pod warunkiem, że całkowity dochód z przedstawień przeznaczony zostanie na cele dobroczynne.

